

Teri Pračet

SAMO TI MOŽEŠ DA SPASEŠ SVET

Prva priča o Džoniju Maksvelu

Preveo
Nikola Pajvančić

 Laguna

Naslov originala:

Terry Pratchett

ONLY YOU CAN SAVE MANKIND

Copyright © Terry and Lyn Pratchett, 1992

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Riani, još jedna.

Serijal o Džoniju Maksvelu:

1. SAMO TI MOŽEŠ DA SPASEŠ SVET

2. DŽONI I MRTVACI

3. DŽONI I BOMBA

Autorova beleška

Treba li autor da menja knjigu koja je objavljena pre dosta godina? To nije uobičajeno; knjiga je nešto gotovo i konačno, kao slika vremena u kome je napisana. Niko ne očekuje da Tom Sojer ima skejtbord (Eh... Mada ja očekujem da će mu ga jednog dana ipak utrapiti...). Zato nisam uneo mnogo izmena u ovu knjigu. Nema svrhe dati vašem ocu par martinki i očekivati da na nekom koncertu skače sa bine u publiku kao da mu je četrnaest godina.*

Ali možda bi ipak trebalo da istaknem ponešto. Roman *Samo ti možeš da spaseš svet* napisan je za vreme Prvog zalivskog rata – ne ovog što se nedavno završio, koji je bio nastavak, već onog od pre desetak godina. Nadam se da niko ne namerava da ga pretvori u trilogiju.

Kompjuteri su u to vreme postali dovoljno moćni da na njima rade realistične igre. Istovremeno, ljudi su gledali prvi „video rat“. Vesti su svake večeri prikazivale snimke kamera

* Za one koji ovo budu čitali 2014: martinke su bile mešavina obuće i oklopnog vozila, veoma *kul* osamdesetih i devedesetih godina prošlog veka (a možda su još uvek); skakanje u publiku sa bine bio je rasprostranjen običaj na pank i hevi-metal koncertima, a hev-metal je bio... Ma potražite nešto i sami.

sa bombi, naizgled uživo, a često ih je komentarisao general 'Olujni' Norman Švarckof, glavnom komandujući.

Na vašem kompjuteru: igre koje liče na rat. Na televiziji: rat koji liči na igru. Ako ne pazite, mogli biste da se zbunite...

O da, i mobilni telefoni nisu bili ovoliko rasprostranjeni, bar ne kod dece. Kada ste hteli da se javite kući, morali ste da koristite neki telefon sa žicama, zakačen za zid. Užas.

*Teri Pračet
2004.*

Moćno SkriVi™ carstvo™ sprema se da napadne Zemlju!

Naši svemirski brodovi uništeni su u iznenadnom, podmuklom napadu!

Ništa ne stoji između planete Zemlje i užasnog gneva SkriVija™.

Ipak, preostao je još jedan svemirski lovac... A iz magle vremena izranja jedan ratnik, jedan borac, poslednja nada civilizacije!

TI!

TI si spasilac civilizacije. Samo ti stojiš između ovog sveta i njegovog sigurnog uništenja. Ti si poslednja nada.

Samo ti možeš da spaseš svet!™

Igra koja obiluje do sada neviđenim karakteristikama! Potpuna realnost! Zvuk u punom koloru i Slem-Vektor™ grafika!

Za IBM PC, atari, amigu, krušku, amstrad, nintendo. Slike na kutiji su iz verzije koja nije za tvoj kompjuter.

Kopirajt 1992 Gobi softver, 17834 W., Agarta drav, Šambala, Tibet. Sva prava zadržana. Sva imena kompanija i proizvoda zaštićene su robne marke svojih vlasnika.

Imena „SkriVi“, „Carstvo“ i „Svet“ jesu robne marke Gobi softvera 1992.

Prvo poglavlje

Junak sa hiljadu dodatnih života

Džoni je zagrizao usnu i usredsredio se.

Dobro. Brzo ulazim, puštam da raketa nacilja – *bip bip bip bipbipbipbip* – prvog lovca, ispalim raketu – *fuuuu* – ispraznim topove u lovca – *tak tak tak tak* – pogodim lovca br. 2 i smaknem mu štitove sa laserom – *zap* – dok raketa – *hvuš* – skida lovca br. 1, ponirem, menjam topove, rešetam lovca br. 3 dok se okreće *tak tak tak* – ponovo hvatam lovca br. 2 na nišan dok se izdižem, ispaljujem raketu – *fuuu* – i zasipam ga...

Vit vit vit!

Lovac br. 4! Uvek je stizao poslednji, ali ako se na njega prvo okomite, ostali će imati vremena da se okrenu, i završićete na nišanu sve trojice.

Već je šest puta poginuo. A tek je pet sati.

Ruke mu poleteše po tastaturi. Zvezde su fijukale pored njega dok je ubrzavao da se izvuče iz okršaja. Tako će mu ostati veoma malo goriva, ali dok ga stignu, štitovi će mu se oporaviti i biće spreman, a njih dvojica su već ionako oštećeni, i... evo ih... pali rakete, opa, srećno pogoden prvi, umri umri umri!, crvena vatrena lopta – *ššššš* – štit mi slabi dok svu vatru usmeravam na sledećeg – *ššššš* – a sada poslednji beži, ali mogu da ga stignem, pritiskam ubrzavanje – *grrRRRŠŠŠŠŠ* – i držim ga na nišanu dok sipam hitac za hicem u – *ššš*.

Ah!

U uglu ekrana pojavio se njihov ogromni matični brod. Stiže deseti nivo... Pažljivo, pažljivo... Sada više nije bilo lovaca, morao je samo da se drži van njegovog dometa a onda da uleti, i – *Želimo da razgovaramo.*

Džoni je zatreptao kada se pojavila poruka na ekranu.

Želimo da razgovaramo.

Brod je zagrmeo pored njega – *iiiiioouuuuuunnn.* Džoni je pritisnuo dugme za smanjenje gasa i usporio, a onda se okrenuo i ponovo nanišanio u veliki crveni oblik.

Želimo da razgovaramo.

Prst mu je lebdeo iznad crvenog dugmeta na džojstiku. Onda ga je, ne gledajući, pomerio i pritisnuo pauzu na tastaturi.

Zatim je pročitao uputstvo.

Samo ti možeš da spaseš svet, pisalo je na koricama. „Vrhunski zvuk i grafika. Igra kakvoj nema ravne.“

Teška krstarica SkriVija, pisalo je na sedamnaestoj strani, može se uništiti sa sedamdeset šest pogodaka laserom. Kada jednom uništite lovačku pratnju i nađete zgodno mesto na kome topovi SkriVija ne mogu da vas pogode, sve je samo pitanje vremena.

Želimo da razgovaramo.

Iako je pauza bila pritisnuta, poruka je i dalje treperila na ekranu.

U uputstvu nije pisalo ništa o porukama. Džoni je prelistao stranice. To je sigurno jedna od *do sada neviđenih karakteristika* kojima igra *obiluje.*

Odložio je knjigu, stavio ruke na tastaturu i oprezno otkucio: *Crknite, gadovi vanzemaljski!*

Ne! Ne želimo da crknemo! Želimo da razgovaramo!

Ovde nešto nije u redu, zar ne?

Klimavi Džonson, koji mu je dao disk i kopirao uputstvo na tatinoj fotokopirki, rekao je da kada jednom završiš deseti nivo, dobijaš dodatnih deset hiljada poena i Povelju hrabrosti,

pa prelaziš u sektor Arkturus, gde ima mnogo više brodova, i to različitih tipova.

Džoni je *želeo* Povelju hrabrosti.

Džoni je još jednom ispalio laser. Šššš. Nije tačno znao zašto je to uradio. Možda samo zato što je imao džojstik a na džojstiku crveno dugme, i zato što te stvari tome i služe.

Mislim, čemu bi drugom jedno crveno dugme na džojstiku moglo da služi?

Predajemo se! MOLIMO TE!

Pružio je ruku i veoma pažljivo pritisnuo dugme za snimanje igre. Kompjuter je zazujao i kliknuo, a onda se utišao.

Čitave večeri nije više igrao. Radio je domaći.

Geografija. Morao je da oboji Veliku Britaniju i obeleži mesto na mapi sveta gde misli da se nalazi.

Zapovednica SkriVija udarila je po stolu jednom svojom prednjom nogom.

„*Molim?*“

Prva oficirka je progutala knedlu, i pokušala da održi rep pod pokornim uglom.

„Samo je ponovo nestao, gospođo“, rekla je.

„Ali je li prihvatio?“

„Nije, gospođo.“

Zapovednica je zadobovala po stolu prstima svoje tri ruke. Izgledala je pomalo kao punoglavac, ali mahom kao aligator.

„Ali nismo pucali na njega!“

„Nismo, gospođo.“

„I poslala si mu moju poruku?“

„Jesam, gospođo.“

„A svaki put kada ga ubijemo, on se vraća...“

Na odmoru je našao Klimavog.

Klimavi je bio od onih dečaka što ih uvek poslednje odaberu za fudbal, mada to sada i nije bilo tako strašno, jer novi nastavnik fizičkog nije bio pristalica deljenja na timove, zato što to podstiče nezdrav takmičarski duh.

Klimavi se klimao. Govorio je da to ima neke veze sa žlezdama. Posebno se klimao dok je trčao. Razni delovi Klimavog stremili su različitim pravcima; on je samo *u proseku* trčao u nekom određenom pravcu.

Ali je bio mnogo vešt sa igrama. Mada ne u onima za koje su ljudi mislili da vredi biti vešt. Ako se ikada održi Međuškolsko prvenstvo u razbijanju neprobojne zaštite *Galaktičkih uljeza*, Klimavi ne da bi bio u timu, već bi on *birao* tim.

„Gde si, Klimavi, brate“, reče Džoni.

„Više nije kul govoriti brate“, reče Klimavi.

„A je li u fazonu govoriti kul?“, upita Džoni.

„Kul je uvek kul. A više niko ne govori ni 'u fazonu.'“

Klimavi se zaverenički osvrnuo pa onda iskopao neki zamotuljak iz torbe.

„Ovo je kul. Probaj.“

„Šta je to?“, upitao je Džoni.

„Krekovao sam *Zvezdu smrti: TeraBombarder*“, odgovorio je Klimavi. „Samo nemoj nikome da kažeš, važi? Prosto ukucaš FSB. U stvari i nije neka igra. Svemirci bacaju bombe, i... Pa... Samo pritiskaj dugmiće, provalićeš i sam šta treba da radiš...“

„Slušaj... Je l' znaš *Samo ti možeš da spaseš svet*?“

„I dalje nju igraš, a?“

„Nisi... Nisi ništa *uradio* s njom, a? Hm? Pre nego što si mi dao disk?“

„Nisam. Nije čak bila ni zaštićena. Nisam morao ništa da uradim sem da fotokopiram uputstvo. Što?“

„A igrao si je, je l' tako?“

„Malo.“ Klimavi je svaku igru igrao samo jednom. Klimavi je svaku igru mogao da posmatra nekoliko minuta, pa da uzme džojstik i obori sve rekorde. A onda je više nikada nije igrao.

„Nije se desilo... ništa... čudno?“

„Šta na primer?“, upitao je Klimavi.

„Na primer...“ Džoni je oklevao. Mogao je da ispriča Klimavom, a onda će mu se Klimavi smeјati, ili mu neće verovati, ili će reći da je to samo neki bag ili nešto slično, neka fora. Ili virus. Klimavi je imao disk pun kompjuterskih virusa. Ništa nije radio s njima. Samo ih je sakupljao, kao marke ili tako nešto.

Mogao je da ispriča Klimavom, a onda to nekako više ne bi bilo stvarno.

„Ma znaš... neobično.“

„Kako?“

„Pa čudno. Hm. Kao da je stvarno, recimo.“

„Tako *i treba* da bude. Lepo kaže na kutiji: 'Potpuna realnost'. Nadam se da si pročitao uputstvo. Mom tati je prošla čitava pauza za kafu dok ga je isfotokopirao.

Džoni je nelagodno klimnuo glavom.

„Da. Jeste. Onda bolje da ga pročitam. Hvala ti za *Zvezdanog pilota*...“

„*TeraBombardera*. Tata mi je iz Amerike doneo *Alabama Smita i dragulje sudbine*. Presnimiću ti je ako mi daš disk.“

„Važi“, rekao je Džoni.

„Nema problema.“

„Važi“, ponovio je Džoni.

Nikada nije imao srca da kaže Klimavom kako ne igra ni pola igara koje mu ovaj daje. To bi prosto bilo nemoguće, ako želite da vam preostane vremena za spavanje i jelo. Ali nije bilo strašno, jer se Klimavi nikada nije raspitivao. Što se Klimavog ticalo, kompjuterske igre nisu postojale da bi se igrale. Postojale su da bi se krekovale, menjale tako da dobijete više života ili nešto treće, a onda kopirale i davale svima.

U principu, svet se delio na dve strane. Na jednoj je stajala celokupna svetska industrija kompjuterskih igara, iz sve snage se trudeći da iskoreni pirateriju, a na drugoj je stajao Klimavi. U prednosti je trenutno bio Klimavi.

„Jesi li mi uradio istoriju?“, upitao je Klimavi.

„Evo“, rekao je Džoni. „Život seljaka za vreme Engleskog građanskog rata – tri strane.“

„Hvala“, rekao je Klimavi. „Stvarno si brz.“

„Ma, u prošlom polugodištu imali smo zadatak da pišemo o životu seljaka u Boliviji. Samo sam izbacio lame i ubacio malo o odsecanju glava kraljevima. Samo ubaciš nešto novo, malo zakukaš o vremenu i usevima, i nema greške, bar kada pišeš o životu seljaka.“

Džoni je ležao na krevetu i čitao *Samo ti možeš da spaseš svet*.

On se sećao dana kada su još postojale igre čija su uputstva glasila otprilike: „Pritisnite < za levo, > za desno i 'razmak' za pucanje.“

Ali sada morate da pročitate čitavu malu knjigu koja se cela bavi igrom. To je zapravo uputstvo, ali ga zovu „roman“.

Razlog za to je delom bio borba protiv Klimavog. Neko je u Americi očigledno mislio kako je mnogo pametno da vam igra postavlja pitanja, na primer: „Koja je prva reč u 23. redu na 19. stranici uputstva?“ i da onda resetuje mašinu ako ne odgovorite tačno, pa prema tome sigurno nikada nisu čuli za fotokopirku koju je tata Klimavog imao na poslu.

Dakle, knjiga. SkriViji su se pojavili niotkud i bombardovali neke planete na kojima su živeli Zemljani. Uništeni su skoro svi svemirski brodovi. Preostao je samo jedan, eksperimentalni. Sve što stoji na putu hordama SkriVija. A samo *ti* – u ovom slučaju Džon Maksvel, dvanaest godina star, između škole, jela i domaćeg – samo *ti* možeš da spaseš svet.

Nigde nije pisalo šta da se radi ako horde SkriVija neće da se bore.

Uključio je kompjuter i učitao igru.

Brod se ponovo pojavio, pravo na njegovom nišanu.

Zamišljeno se mašio džojstika.

Na ekranu se smesta pojavila poruka. Dobro, ne baš poruka. Više slika. Pet-šest jajastih mrljica, sa repovima. Nisu se pomerale.

Kakva li je sad ovo poruka?, pomislio je.

Možda treba da odgovori porukom? „Crknite, gadovi“ mu se baš nije činilo prikladno u tom trenutku.

Otkucao je: „Štase dšeaava?“

Odgovor se smesta pojavio na ekranu, ispisan žutim slovima.

Predajemo se. Ne pucaj. Vidiš, pokazali smo ti slike naše dece.

Otkucao je: „Jel ovo neka fora KLimavi?“

Malo je potrajalo pre nego što je odgovor stigao.

Nisam neka fora klimavi. Predajemo se. Dosta je bilo rata.

Džoni se malo zamislio, pa otkucao: „Nebi trebalo dase perđajete.“

Hoćemo kući.

Džoni je otkucao: „U knjizi piše daste rasturili mnogo planeta.“

Laž!

Džoni je buljio u ekran. Želeo je da otkuca sledeće: „Ne, hoću da kažem, ovo je nemoguće, vi ste vanzemaljci, ne možete da ne želite da na vas pucaju, nijedni vanzemaljci drugih igara nikada nisu prestali da se vanzemaljče po ekranu, nikada nisu rekli: *Nećemo da se bijemo.*

A onda je pomislio: nikada nisu imali priliku. Prosto nisu mogli.

Ali *dan*as su igre mnogo naprednije.

Igre kao stari *Megazoid* nikada nisu delovale *stvarno*, uz njih nisu išli romani i nisu imale realističnu grafiku.

Sigurno je ovo ona virtuelna stvarnost o kojoj stalno pričaju na televiziji.

Otkucao je: „Ipak je ovo samo igra, zar ne?“

Šta je igra?

Otkucao je: „KO ste vi?“

Ekran je zatreperio. Nešto pomalo nalik na punoglavca, ali više na aligatora, uzvratilo mu je pogled.

Ja sam zapovednica flote, govorila su žuta slova. Ne pucaj!

Džoni je otkucao: „Ja pucam na tebe avi pucate na mene. To je igra.“

Ali mi ginemo.

Džoni je otkucao: „Ponekad i ja ginem. Mnogo često ginem.“

Ali TI živiš ponovo.

Džoni se na tren zagledao u reči. Onda je otkucao: „A vi ne?“

Ne. Kako je to moguće? Kada poginemo, mi ostanemo mrtvi. Zauvek.

Džoni je očajnički otkucao: „Ne, sigurno nije tako, jer u prvoj misiji ima tri broda koja moram da rasturim pre prve planete. Igro sam mnogo puta i uvek ima tri broda tamo...“

Različiti brodovi.

Džoni se zamislio pa otkucao: „Šta se dešava kada isključim komp?“

Ne razumemo pitanje.

Ovo je glupo, pomislio je Džoni. Ovo je samo neobična igra. Ekstra misija ili tako nešto.

Otkucao je: „Kako da vam verujem?“

POGLEDAJ IZA SEBE.

Džoni se ukočio u stolici. Onda se polako, veoma oprezno okrenuo.

Naravno, tamo nikoga nije bilo. Zašto bi tamo nekoga bilo? Pa to je igra.

Lice punoglavca nestalo je sa ekrana, ostavivši poznatu sliku kabine svemirskog lovca. A tu je bio i radar...

...pun žutih tačaka.

Žute znače neprijatelje.

Džoni je uzeo džojstik i okrenuo lovca. Ugledao je čitavu flotu SkriVija. Nizovi brodova lebdeli su u svemiru iza njega.

Mali lovci, velike krstarice, ogromni bojni brodovi.

Ako su ga svi nanišani, i ako sada svi opale...

Nije hteo da umre.

Čekaj malo, čekaj malo. Ne gineš zapravo. Samo ponovo igraš igru.

Ovo je *suludo*. Vreme je da prekine.

Otkucao je: „Dobro štaće sada da bude?“

Hoćemo da idemo kući.

Otkucao je: „U redu nema problema.“

Obećaj nam bezbedan odlazak.

Otkucao je: „OK važi.“

Ekran je potamneo.

I to je to? Nema muzike? Nema 'Čestitamo, oborili ste rekord'?

Samo mali kursor koji treperi.

I šta uopšte znači „bezbedan odlazak“?

Drugo poglavlje

Prateća dokumentacija kompjuterske igre

Roditeljima nikada nećete reći: „Hej, stvarno mi treba kompjuter da bih igrao *Megasteroide*.“

Ne, reći ćete: „Kompjuter mi stvarno treba za školu.“

Kompjuteri imaju *obrazovnu* svrhu.

U svakom slučaju, mora da postoji i dobra strana Teške faze kroz koju svi u ovoj kući prolaze. Ako retko izlaziš iz sobe i mahom deluješ snuždeno, stvarčice poput kompjutera prosto umeju da se pojave. Zbog njih se svi osećaju bolje.

A kompjuter stvarno i *jeste* ponekad bio koristan za školu. Džoni je na njemu napisao „Živote raznovrsnih seljaka“ i odštampao ih na štampaču, mada je posle morao sve da prepíše, jer iako su u školi imali časove kompjutera i kucanja, nastavnici su se ljutili kada neko upotrebi poznavanje kompjutera i kucanja da uradi nešto korisno.

Začudo, kompjuter i nije bio od neke koristi za matiš. Džoni je s njim uvek imao problema, jer nije mogao da se provuče sa: „Kakav je bio život x2“. Međutim, Džoni je imao dogovor sa Bigmekom, jer je Bigmeka, kada bi dobili pisani sastav, obuzimao isti osećaj kao Džonija kada bi mu zadali kvadratnu jednačinu. U svakom slučaju, to i nije bilo mnogo bitno. Ako gledate svoja posla, nastavnici su uglavnom bili izuzetno zahvalni što

zbog vas u školu ne dolazi policija ili što niste zakucali nastavnika za nešto, pa su vas puštali na miru.

Ali kompjuter je uglavnom bio dobar za igre. Ako odvrnete zvuk, niste morali da slušate viku.

U zapovedničkom brodu SkriVija vladala je pometnja. U vazduhu je još bila izmaglica od poslednjeg okršaja, i nejasne prilike trčkarale su tamo-amo, pokušavajući da koliko-toliko poprave uređaje neophodne da se preživi put.

Zapovednica je sedela zavaljena u svojoj stolici na ogromnom, mračnom komandnom mostu. Bila je žuta ispod očiju, što je bio siguran znak neispavanosti. Toliko toga mora da se uradi... Pola lovaca je oštećeno, glavni brodovi nisu u preterano dobrom stanju, nema ni dovoljno mesta, a ni izbliza dovoljno hrane za sve preživeli koje su primili.

Digla je pogled. Pred njom je stajao artiljerijski oficir.

„Ovo nije mudar potez“, rekao je.

„Jedini je koji mogu da odigram“, odgovorila je zapovednica umorno.

„Ne! Moramo da nastavimo borbu!“

„Onda ćemo izginuti“, rekla je zapovednica. „Borićemo se i izginućemo. Tako ti to ide.“

„Bar ćemo slavno izginuti!“

„U toj rečenici postoji jedna ključna reč“, rekla je zapovednica. „A to nije reč 'slavno'.“

Artiljerijski oficir je postao svetlozelen od besa.

„Napao je stotine naših brodova!“

„I onda je stao.“

„Nijedan drugi nije stao“, rekao je artiljerijski oficir. „Oni su *Zemljani*! Njima se *ne sme* verovati. Oni pucaju na *sve*.“

Zapovednica je naslonila njušku na ruku.

„On ne puca“, rekla je. „Saslušao nas je. Razgovarao je. Nijedan drugi nije. Možda je on Izabranik.“

Artiljerijski oficir je stavio svoje dve gornje ruke na sto i prostrelio je pogledom.

„Pa“, rekao je, „*ja* sam razgovarao sa drugim oficirima. Ja ne verujem u legende. Kada ostali shvate svu čudovišnost onoga što si uradila, bićeš smenjena!“

Ona ga je pogledala umornim očima.

„Dobro“, rekla je. „Ali trenutno *ja jesam* zapovednica. *Ja* sam odgovorna. Shvataš? Imaš li najblažu predstavu *šta* to znači? Sada... *odlazi!*“

To mu se nije dopalo, ali nije mogao da odbije naređenje. Mogu da ga streljam, pomislila je. To uopšte nije tako loša ideja. Uštedela bih sebi mnogo nevolja kasnije. Bila bi to stavka br. 235 na spisku neizostavnih zadataka...

Okrenula se i nastavila da gleda zvezde napolju, na ogromnom ekranu koji je prekrivao čitav jedan zid.

Neprijateljski brod je i dalje tamo lebdeo.

Kakva je to osoba?, pomislila je. Koliko god bili ogavni, veoma ih je malo. Ali stalno se vraćaju! U čemu je njihova tajna?

Ali u jedno možete biti sigurni. Šalju samo svoje najbolje i najhrabrije.

Dobra strana Teške faze bila je i to što je smeo sâm iz frižidera da uzima šta hoće. Ionako više nije bilo obroka u određeno vreme. Niti pravog kuvanja.

Džoni je napravio sebi špagete i prebranac iz konzerve. Iz dnevne sobe nije dopirao nikakav zvuk, iako je televizor bio uključen.

Onda je malo gledao televiziju u svojoj sobi. Dali su mu stari televizor kada su sebi kupili novi. Nije bio nešto velik i morali ste da ustanete i pridete mu svaki put kada biste hteli da promenite program ili pojačate zvuk ili nešto treće, ali šta da se radi kada prolaze kroz Tešku fazu.

Na vestima su puštali snimak raketa kako lete iznad nekog grada. Nije bilo loše.

Onda je legao da spava.

Nije ga preterano iznenadilo kada se probudio u kabini zvezdanog lovca.

Isto je bilo i sa igrom *Kapetan Zum*. Niste mogli da je izbacite iz glave. Posle večeri uživljavanja u igru, čitave noći ste se penjali uz lestvice i izbegavali lasere.

Ipak, bio je to prilično lep san. Osećao je sedište pod sobom. A kabina je mirisala na vrelo mašinsko ulje, pregrejanu plastiku i neoprane ljude.

Izgledala je prilično slično onoj koju je na ekranu viđao svake večeri, osim što je sve prekrivao tanak sloj masti i prljavštine. Ali tu su bili radarski ekran, i konzola za oružje, i džojstik...

Hej, *mnogo* je bolje nego na kompjuteru! Kabina je bila puna zvukova – kliktanja i zujanja ventilatora, šuštanja i hujanja instrumenata.

A i grafika je bila bolja. U snovima imate mnogo bolju grafiku.

Flota SkriVija lebдела je u vaz... lebдела je u svemiru ispred njega.

Čoveče!

Mada, snovi bi trebalo da budu uzbudljiviji. U snu vas jure. Svašta vam se *dešava*. Sedenje u kabini zvezdanog lovca naoružanog do zuba jeste zabavno, ali nešto bi trebalo da se *desi*...

Pitao se treba li da lansira raketu ili nešto slično... Ne, čekaj malo, predali su se. A i obećao im je bezbedan odlazak.

Ruke su mu odletele do upravljačke table. Malo se razlikovala od kompjuterske tastature, ali je *ova*...

„Čujemo li se?“

Na ekranu za komunikaciju pojavilo se zapovedničko lice.

„Da?“, rekao je Džoni.

„Spremni smo.“

„Spremni?“, upitao je Džoni. „Za šta?“

„Povedi nas“, rekla je zapovednica. Glas je dopirao iz zvučnika pored ekrana. Sigurno ga nešto prevodi, pomislio je Džoni. Džinovski punoglavci sigurno ne govore engleski.

„Kuda?“, upitao je. „Kuda idemo?“

„Na Zemlju.“

„Zemlju? Čekaj malo! Tu *ja* živim! Ljudi mogu gadno da nadrljaju ako ogromnim vanzemaljskim flotama pokažu gde žive!“

Zvučnik je neko vreme šuštao i zujao. Onda je zapovednica rekla: „*Izvinjavam se. To je bio bukvalan prevod. Mi planetu koja je naš dom zovemo „Zemlja“. Kada govorim na jeziku SkriVija, tvoj kompjuter nalazi reč na tvom jeziku koja ima isto značenje. Tačna reč na jeziku SkriVija zvuči ovako...*“ Začuo se zvuk kao kada neko diže nogu iz sveže kravlje balege. „*Pokazaću ti naš dom.*“

Na ekranu za navigaciju iznenada se pojavio crveni krug.

Džoniju je to bilo poznato. Samo pomeriš zeleni krug na njega, kompjuter kaže *binkabinkabinka*, i podesio si kurs.

Pokazali su mu gde žive.

Sinulo mu je.

Oni mi veruju.

Kada je pokrenuo svog lovca napred, čitava vanzemaljska flota krenula je za njim. Zamračili su zvezde.

Kabina je tiho šumila i zujala za sebe.

Dobro, ovo nije izgledalo preteško...

Pred njim se pojavila zelena tačka.

Gledao ju je kako narasta, i prepoznao je oblik zvezdanog lovca, istog kao što je njegov.

Mada, nije ga video baš najbolje.

Zato što su ga zaklanjali laserski zraci.

Pucao je u njega dok je naletao.

A kretao se tako brzo da je skoro sustizao sopstvenu vatru.

Džoni cimnu džojstik i njegov brod se skloni s puta baš u trenutku kada je... kada je *neprijateljski* zvezdani lovac progreteo pored njega i ustremio se na brodove SkriVija.

Čitavo nebo puno brodova SkriVija.

Koji su se *njemu* predali.

Ali mnogi drugi ljudi i dalje su igrali igru.

„Ne! Saslušaj me! Oni se više ne bore!“

Zvezdani lovac se okrenuo u širokom luku pa se okomio pravo na zapovednički brod. Džoni vide kako lansira raketu. Neko je negde sedeo za tastaturom i lansirao raketu.

„*Slušaj me! Moraš da staneš!*“

Ne sluša me, pomisli on. Neprijatelj se ne sluša. U neprijatelja se puca. Zato je i neprijatelj. Zato neprijatelj *postoji*.

Okrenuo se da prati lovca koji je usporavao i sipao hitac za hicem u zapovednički brod...

...koji nije uzvraćao.

Džoni je užasnuto posmatrao.

Brod se tresao pod kišom hitaca. Artiljerijski oficir je dopuzao preko poda koji se ljuljao, pa se ispravio pred zapovedničinom stolicom.

„Budalo! Budalo! Rekao sam ti da će se ovo desiti! Zahtevam da uzvratimo paljbu!“

Zapovednica je gledala Izabranikov brod. Nije se pomerao.

„Ne“, rekla je. „Moramo da mu pružimo šansu. Ne smemo da pucamo na brodove Zemljana.“

„Šansu? A kakve su naše šanse? Narediću da...“

Zapovednica se izuzetno brzo pokrenula. Kada joj se ruka zaustavila, držala je pištolj veoma blizu glave artiljerijskog oficira. Bilo je to zapravo samo ceremonijalno oružje; SkriViji su se obično borili golim kandžama. Ali oblik pištolja je veoma jasno govorio da iz rupe na jednom kraju izlaze stvari s veoma jasnom namerom da brzo putuju kroz vazduh a onda ubijaju.